

Het BoVersysteem

Piet Vogel

Het vissen op karpers gebeurt op vele manieren maar één ding is zeker, deze extreem sterke sportvis vergt altijd het uiterste van ons materiaal. Dat hoeft geen probleem te zijn als men vist op wateren met weinig obstakels. Je past dan gewoon je materiaal aan en de meeste vissen zullen daardoor uiteindelijk op de kant komen.

Een schets van het BoVer-systeem.

Toch is dat niet altijd de realiteit. Want door de enorme populariteit van het karpervissen trekken veel vissen zich steeds meer terug naar een holding en komen slechts zelden nog op het ondiepere gedeelte van een water. Voeg daarbij nog het instinctieve gedrag van deze vis om zich vooral overdag schuil te houden voor de roofvissen, en je hebt de situatie dat wij als visser steeds meer moeite moeten doen onze vriend te bereiken. Persoonlijk liep ik daar al lang geleden tegenaan want mijn drukbeviste thuiswater uit die tijd is een zandafgraving met steile taluds. Taluds met op veel stukken echt een extreem diepteverschil dat na het afgraven werd opgevangen door het plaatsen van houten randen die moeten voorkomen dat de taluds inzakken. Door de jaren heen zijn deze randen overwoekerd met driehoeksmosseltjes die voor ons karpervissers een ware plaag zijn. Niet voor de vissen want voor hen is dit natuurlijk een fantastische voedselplek. Het spreekt voor zich dat ons aas zo dicht mogelijk bij die randen zal moeten worden aangeboden.

Als alles op de goede plek ligt komen de aanbeten vanzelf; veel vissen op de kant krijgen is echter een ander verhaal. Na een aanbeet vluchten de vissen vanzelfsprekend meteen het diepe in en de lijn wordt dan met geweld over de

met mosseltjes begroeide randen getrokken, met als gevolg bijna altijd een lijnbreuk. Het materiaal moest dus sterker en meer schuurbestendig zijn, maar alsnog was het vangen van een vis soms meer geluk dan wijsheid. Hoe dik je een snagleader of hoofdlijn ook maakt, tegen een gebroken mossel die zo scherp is als een scheermesje kan zijn is geen kruid gewassen.

Wij karpervissers willen natuurlijk niet in runs praten want wat schiet je daar mee op? Een korte adrenalinekick bij de aanbeet met daarna meteen een fikse teleurstelling na de lijnbreuk. Om daar onderuit te komen is het nodig na een aanbeet meteen in de boot te springen en pas druk te zetten als je voorbij de rand van het talud bent gekomen. Dat werkt nog steeds prima. Maar niet altijd want tijdens een harde wind op de kant is het bijna onmogelijk om snel voorbij de rand van het talud te komen met alle gevolgen van dien. Dan is het noodzaak de vis langzaam en zonder druk zelf weg te laten zwemmen van de randen en daarna aan de oppervlakte uit te drillen. Helaas geen garantie dat de lijn niet al vast zit tussen wat mosselen en als dat wel zo is dan kun je als visser alleen maar hopen! Eigenlijk kun je zeggen dat wat wij ook ondernemen betreft het aanpassen/versterken van ons materiaal en de manier van

Aansluiting met dop van de boei.

Gemonteerd op de dop.

De glijring van Fox.

benaderen, het nooit een hoge zekerheid geeft de vissen te landen als we vissen in obstakelrijk water.

In het beloofde land

Midden jaren '80 ontdekten velen van ons het beloofde land en werden de tekortkomingen in onze aanpak alleen maar zichtbaarder. Frankrijk, het land van de dikke vissen, uitgezet in prachtige meren en rivieren. Al deze wateren zijn stuk voor stuk schatkamers maar met ook vele valkuilen! Hoe pittoresk het er daar allemaal boven water uitziet, het zegt helemaal niets over de narigheid die op de bodem ligt. Tijdens de vele rivierverbredingen en vol laten stromen van stuwmeren laten de Fransen vaak veel ellende achter, boomstronken, wijnranken, dijken noem maar op. Ideaal voor de vissen maar voor ons visser vaak een regelrechte nachtmerrie.

De meeste Nederlandse karpervissers begonnen hun Frankrijk-avontuur op de rivier de Lot, Lac de Salagou en natuurlijk het meest bekende Lac de Saint Cassien. Ik denk dat ik spreek uit de naam van veel van deze pioniers dat er heel veel mis ging in die begintijd. Alles op deze ruwe wateren is nu eenmaal veel extremer dan wij gewend waren op onze eigen wateren. Op Cassien zijn de diepteverschillen echt exorbitant.

Daarnaast bevinden zich op de bodem tussen de oever en bijvoorbeeld de oude rivierbedding vele boomstronken en andere achtergelaten obstakels. Dat is nog even een extra pak ellende want ook al zet je bij een aanbeet geen druk en vaar je zo snel mogelijk naar de vis toe (zoals wij inmiddels geleerd hadden), er is nog een heel grote kans dat je ver daarvoor al verstrikt raakt in een afgezaagde boomstronk. Dat is echt frustrerend en natuurlijk gevaarlijk voor de vissen. Op Salagou was het allemaal nog een beetje erger. Naast de mega steile en scherpe hellingen kregen we op veel stekken ook te maken met achtergelaten wijnranken. Zoals ik er nu naar kijk bijna onmogelijk om te vissen.

De werking van de glijring.

Natuurlijk werd er door veel vissers nagedacht hoe wij deze slag van de vissen zouden kunnen winnen. Om toch over de boomstronken te kunnen vissen gebruikten we eerst polyballetjes op de lijn zodat de hoofdlijn in ieder geval boven de obstakels zou blijven zweven. In theorie een goed idee maar in de praktijk viel dit toch echt tegen. Dicht onder de eigen kant vissend was het percentage gevangen vissen nog redelijk te doen maar op grote afstand zakte die kans dramatisch. De reden hiervan is dat waterdruk op de lange uitstaande hoofdlijn ervoor zorgde dat die lijn een meter of 30 achter de laatste polybal gewoon weer strak tegen de bodem geperst werd. Al lag deze dan niet eens precies op een obstakel, uiteindelijk scheerde deze tijdens een aanbeet dwars over de bodem zodat de lijn als-nog vast muurvast kwam te zitten. Natuurlijk lukte het ook wel eens een vis te landen maar was dat ondanks of dankzij dat polybalsysteem? De polyballen hebben nu eenmaal niet genoeg opwaartse druk en de vis zwemt gemakkelijk met de hele montage een talud af. Dan kunnen er twee dingen gebeuren: of de lijn breekt dan weer op de rand of de lijn komt al vast te zitten voor het talud aan een daar aanwezige boomstronk.

Peter Bos en Gerrit Verschoor

In 1997 gingen deze twee vismatten samen naar een water waar alles nog een factor extremer is dan bovengenoemde wateren. Ze vonden daar een prachtig plateau dat vanaf 10 meter diep in één keer steil naar beneden afdaalde richting de 30 meter. Als de vis kans zag deze rand te bereiken en over de rand naar beneden te duiken, was het absoluut einde oefening. Een aantal vissen werd gevangen maar er werd gewoon teveel verspeeld, zelfs al voor ze de boot in konden stappen. Reden genoeg om eens goed te gaan nadenken of om de stek de rug toe te keren. Gelukkig kwam er al snel een geweldige idee bij hun op en zijn ze daar ter plekke aan het knutselen geslagen.

De uitkomst was een systeem dat voorkomt dat

Sten met Hybrid-clip.

de vissen tijdens de aanbeet ook maar een decimeter naar beneden kunnen zwemmen en waarbij de uitstaande lijn op een flexibele diepte ingesteld kan worden, veilig boven de aanwezige obstakels tussen de hengelopstelling en het aas. Zo dat is een mond vol! Dat klinkt te mooi om waar te zijn maar toch was het een schot in de roos. Hoe primitief hun eerste knutselwerkjes ook waren, het percentage vissen dat gevangen werd schoot meteen met stip omhoog. Met deze manier van vissen hebben de twee mannen daarna vele productieve sessies op dat extreme water meegemaakt.

BoVer

Het systeem, door hun uitgedacht, werd iedere sessie opnieuw een klein beetje geëvolueerd en waar nodig verbeterd. Na een aantal jaren van testen en verbeteren vinden de mannen het BoVer systeem (genoemd met letters uit hun beide namen) goed genoeg om met ons te delen. Alle zwakke punten hebben zij inmiddels geëlimineerd maar het moest nog even 'hufferproef' gemaakt worden. Voor hen zelf werkt het BoVer-systeem super maar het is wel helemaal gericht op dat specifieke water en volkomen naar hun eigen hand gezet. En daar kom ik om de hoek kijken!

Inmiddels heb ik het zelf al een aantal jaren ingezet op verschillende wateren en om verschillende obstakels te omzeilen. Ik denk dat het BoVer-systeem na mijn aanpassingen nu echt multifunctioneel ingezet kan worden. Dat het zolang heeft moeten duren, heeft te maken met de testtijd die zij nodig hadden en de tijd die ik nodig heb gehad om het ook echt foutloos te laten werken. Dit alles met materialen die gemakkelijk te verkrijgen zijn in de hengelsportwinkel of al in je tacklebox aanwezig zijn. Daarnaast ook vertraging door veranderingen in mijn werksituatie want ik en het toenmalige PB Products team waren al behoorlijk ver in de ontwikkeling van dit alles. Door mijn vertrek daar is het weer stil komen te staan. Na aandrang van Peter en Gerrit heb ik het een jaar geleden weer

De geestelijk vaders.

opgepakt en alles tot in de puntjes fine getuned.

De werking (mijn versie van het BoVersysteem)

Eigenlijk kan ik mezelf wel voor de kop slaan dat ik er nooit op gekomen ben! Het is niet moeilijk en ligt al heel dicht bij ons. De werking is vergelijkbaar met het peildobber-systeem. Alle andere boeisystemen werken met een polybal of ander drijflichaam op je lijn om deze van de bodem af te houden. Daarnaast worden er ook systemen gebruikt met een boei en hoofdlijn aan de oppervlakte. Al deze systemen werken via het principe: druk vanaf bovenaf. In sommige gevallen kan dat goed gaan maar in mijn ogen zijn deze systemen alleen maar geschikt om over wierbedden te vissen.

Het BoVer systeem echter zet zowel druk vanaf boven (door de boei) als ook vanaf de hengelopstelling op de vis waar de bijna dichte slip geen meter lijn afgeeft. Die dubbele kracht maakt het verschil! De diepte waar de hoofdlijn zich mag begeven, stel je helemaal zelf in zodat deze altijd vrij loopt van de obstakels. Dat instellen doe je met de onderslag (laatste gedeelte waar de loodclip en montage aan zit) die vertikaal omhoog komt te staan door de druk van de boei. De lengte van die onderslag is langer dan de hoogte van de obstakels maar nooit langer dan je hengellengte anders kun je de vis nooit scheppen!

Aan de bovenkant van deze onderslag monteer je een ring waar de hoofdlijn doorheen loopt direct naar de boei. Hiervoor gebruikten we in het begin een grote wartel maar die beschadigde de lijn toch teveel waardoor er na een aanbeet altijd een stuk lijn vernieuwd moest worden. Inmiddels heb ik daar een ideale vervanger voor gevonden die helemaal niets beschadigt. Deze ring komt uit een peilset van Fox en is voorzien van een S.I.C binnenring. Dit materiaal wordt ook gebruikt in de geleideogen van hengels en voorkomt beschadiging van de lijn.

Aan het eind (onderkant) van de onderslag monteer ik een loodclip die echt helemaal gefixeerd op de wartel van de onderlijn moet zitten. Deze mag nooit schuiven! Degene die ik er nu voor gebruik is de Korda Hybrid leadclip. Als bolt-gewicht gebruik ik een steen van minimaal 300 gram die bij een aanbeet meteen gelost moet worden, vandaar ook geen lood! Dat geld kun je beter aan aas besteden en daarbij willen wij als karpervisser de natuur uiteraard schoon houden van gif. Door het hoge bolt-gewicht moet de fixatie van de clip ook echt heel sterk zijn dus loodclips met een kliksysteem of een pinnetje om de wartel vast te zetten zijn hier niet geschikt voor. Het gewicht van de steen zal dan de clip alsnog doen schuiven (geen steen-

verlies) en de werking van het geheel negatief kunnen beïnvloeden. De riglengte moet iets langer dan normaal zijn, want de steen heeft meer volume dan een loodje van hetzelfde gewicht. Bij veel wind of stroming kan het gewicht van de steen hoger maar denk eraan, laat die steen dan bij het uitvaren wel met de hand zakken!

Hoofdrolspeeler: de boei

De boei is toch absoluut de hoofdrolspeeler in het geheel en moet minimaal een druk hebben die gelijk is aan die van een 2 liter Colafles. Een te kleine boei kan onder getrokken worden tijdens de run en ook dit kan nadelig zijn voor het resultaat. Iedere decimeter meer ruimte voor de vis betekent dat de lijn in contact kan komen met een obstakel. De fles zit dus aan het eind van de hoofdlijn en blijft aan de oppervlakte liggen. De hoofdlijn dus niet! Dat is juist ook weer een meerwaarde want hierdoor kunnen er boten passeren tussen jou en de boei.

Even een voorbeeld: de waterdiepte is 8 meter en de onderslag is 1.50m en ligt 50 cm boven de aanwezige obstakels. De boei schuift naar de oppervlakte en houdt alles vertikaal in evenwicht. De hoofdlijn loopt dus 6.50m onder de waterspiegel. Ruimte zat voor de passerende boten maar ook beter voor jezelf, want tijdens het uitvaren van de andere hengels zal de lijn dus nooit in de schroef van de motor kunnen komen. De boei is altijd goed zichtbaar zodat je tijdens een aanbeet meteen duidelijk ziet waar de vis zich bevindt en daar op kunt anticiperen. Ook in de nacht kan dat door een stripje retro reflecterend materiaal om de boei te plakken. Een hoofdlampje maakt deze op grote afstand zichtbaar!

Tijdens een aanbeet zal de vis door het woeste kopschudden de steen uit de clip doen komen en in paniek proberen weg te zwemmen, normaal natuurlijk naar beneden maar dat kan nu niet. De druk van de boei en de lijn vanaf de molen is zo groot dat daar geen ruimte voor is.

Scherpe obstakels!

Een bos midden in de rivier.

De vis is nu op snelheid en als er geen ruimte is om naar beneden te gaan zal deze uiteindelijk steeds meer richting de boei gestuwd worden. Dit gebeurt eigenlijk helemaal door de vis zelf want hij is in beweging, kan niet naar beneden en dus gaat alles de weg van de minste weerstand op: richting de boei. Dat wordt allemaal vergemakkelijkt door de mooie glijring aan de bovenkant van de onderslag. De vis zit dus in no time onder de boei en daar kan hij veilig afgedrild worden. De hoofdlijn zal na het oppakken van de hengel altijd in de zo gewilde driehoek blijven staan en nooit de obstakels onderweg raken.

Details

Gebruik een sterke gevlochten hoofdlijn (minimaal 30lb) want ook hier geldt weer voor, hoe minder ruimte de vis krijgt des te beter het systeem werkt. Nylon heeft rek en dat is ruimteverlies. Zet de molenslip bijna dicht om weer geen ruimte weg te geven.

Ik gebruik vanaf de boei naar de aansluiting met de gevlochten hoofdlijn een Freefall/unleaded leader van 10 meter. Deze leader is extreem soepel en schuurbestendig zodat de glijring aan het eind van de onderslag, hoe mooi die ook is, ook door extreme wrijving tijdens de dril geen schade zal aanrichten. De leader heeft daarvoor een zeer lange levensduur.

De onderslag (laatste gedeelte wat dus flexibel van lengte kan zijn zodat de hoofdlijn boven de obstakels komt te zweven) kan van bijvoorbeeld Fluorocarbon gemaakt worden. Dit om op de drukere wateren de zichtbaarheid van die verticale lijn te verminderen. Ik heb daar trouwens wel twijfels over.

Bij een bepaalde hoek van de lichtinval klopt dat

wel maar onder een nadere hoek ook weer niet. Dan kleurt de Fluorocarbon zelf roze of oranje. Daarnaast vind ik het materiaal ook te stijf en dat kan na aanraking juist de vissen afschrikken. Persoonlijk gebruik ik liever een onderslag gemaakt van Snag Attack materiaal. Dit materiaal is ook van Fluorocarbon vezels gemaakt, is door de vlechting wel veel soepeler maar echter ook weer meer zichtbaar. Er is al veel geschreven dat verticale lijnen ondanks hun zichtbaarheid de vissen minder zouden afschrikken, niettemin geloof ik daar niet zo in. Helaas moet je soms concessies doen en dit (de verticale lijn bij de montage) is er één van. Waarom dan die Snag-Attack als de lijn niet echt in contact komt met obstakels? Deze lijn heeft ingebouwde rek en dat beetje rek kun je best goed gebruik tijdens het laatste deel van de dril waar natuurlijk veel druk op de haak komt te staan. Dat beetje rek voorkomt uitscheuren van de haak. Op echt druk bevist water waar de vissen gewoon super op hun hoede zijn bekleed ik de onderslag met weed effect. Deze lijkt dan veel op een wierstengel en daar geloof ik weer wel in.

Revolutionair

Het is zo simpel allemaal en het werkt absoluut geweldig. Peter Bos en Gerrit Verschoor hebben een revolutionair systeem ontwikkeld dat in mijn ogen zijn weerga niet kent! Door dit BoVersysteem in te zetten op wateren met scherpe taluds en/of bij obstakels tussen de hengelopstelling en de plek waar gevist wordt, zal je bijna geen vis meer verspelen. Het is een kwestie van doen want juist daar wil het nog wel eens aan schorten. Ik betrap mezelf er ook soms op dat bij twijfel ik nog wel eens kies voor een traditioneel loodstelsel. Na het verliezen van een dikke vis tijdens mijn laatste tripje naar een Franse rivier is bij mij de maat echter vol! Nu zal ik dus bij twijfel wel meteen kiezen voor het BoVersysteem en ik hoop dat jullie naar aanleiding van dit artikel dat ook gaan doen.

Peter Bos en Gerrit Verschoor, bedankt namens de vissen en de vissers! Vang een bak! 🐟